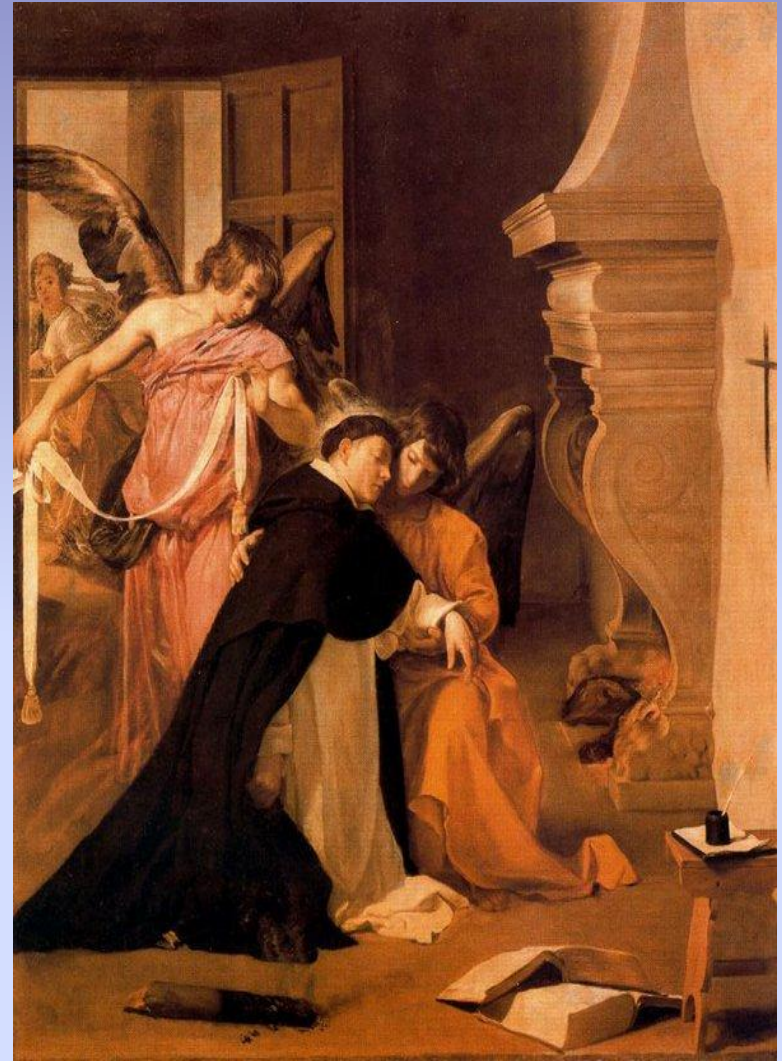
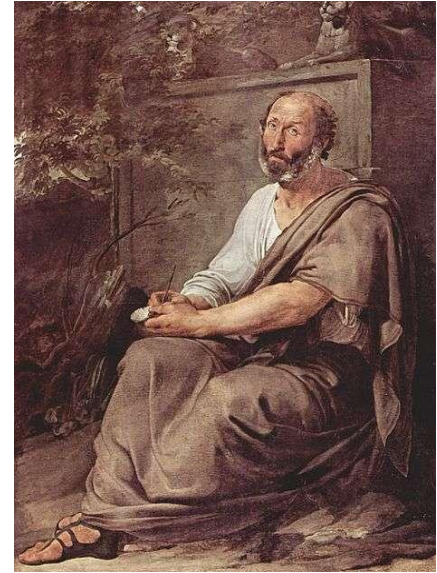

Przyrodzona i nadprzyrodzona
wizja szczęścia w ujęciu
św. Tomasza z Akwinu

Ujęcie Arystotelesa

- aby być szczęśliwym, należy *dobrzy żyć i dobrze się mieć*
- szczęście *polega na doskonałości w rozwijaniu działalności i uprawianiu cnoty*

Szczęście jako najwyższe dobro

- cel realny
- cel osiągalny
- cel ostateczny

Cnota to nieodzowny element szczęśliwości

- *nic nie daje takiej trwałości jak działanie zgodne z nakazami dzielności, a przecież trwałość jest cechą szczęścia.*

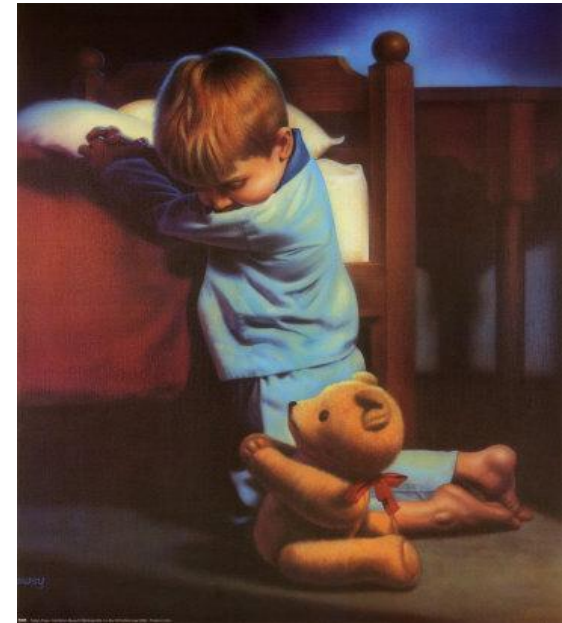
Przyjaźń jako sposób realizacji szczęścia

- *Skoro człowiek jest istotą społeczną, to byłoby niedorzecznością czynić człowieka szczęśliwego samotnikiem i pozbarwić go posiadania przyjaciół, co wydaje się być największym z dóbr zewnętrznych.*

Kontemplacja teoretyczna najwyższym szczęściem człowieka

- *Istoty mające większą możliwość kontemplacji, mają też większą możliwość szczęścia, i to nie przypadkiem, lecz ze względu na ową kontemplację, gdyż posiada ona sama w sobie wartość bezwzględną. Tak więc szczęście jest pewnym rodzajem teoretycznej kontemplacji*

Dla Arystotelesa na szczęście składa się:

- dobre, pomyślne życie
- przyjaźń
- doskonałość
- kontemplacja prawdy

Elementy te są ściśle ze sobą powiązane, ponieważ życie jest działaniem, które aby było szczęśliwe musi się cechować odpowiednim doborem środków na drodze do uprzednio wyznaczonego celu.

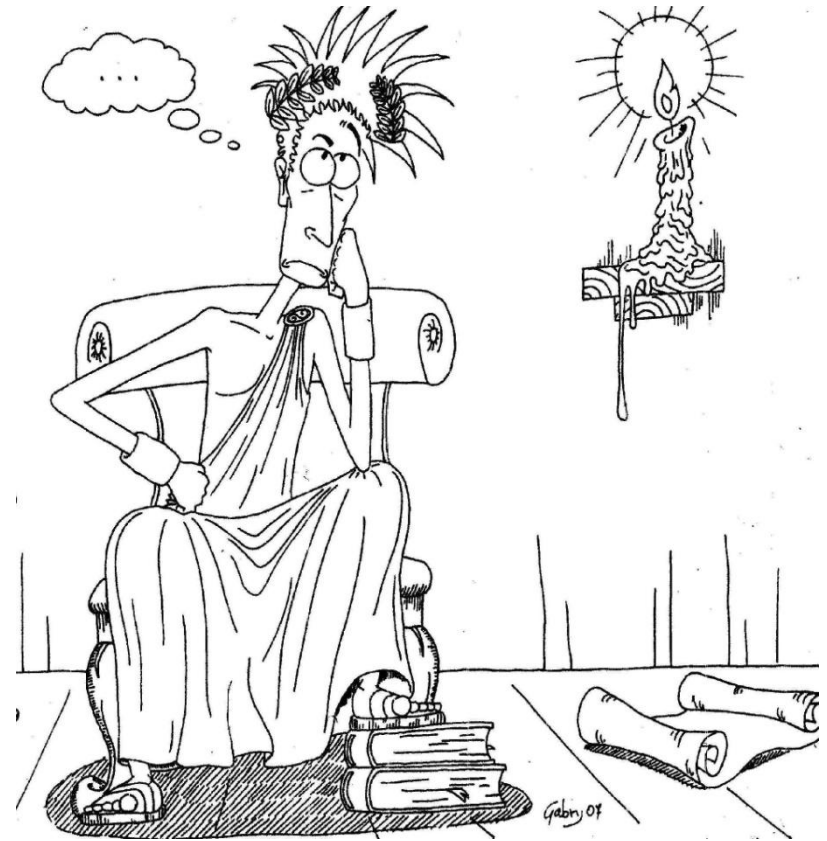
Ujęcie św. Augustyna

Poznanie Boga i duszy najwyższą wartością

Zasada poznania samego siebie jest potrzebna, aby poprzez tę wiedzę, dusza mogła żyć w zgodzie ze swoją naturą, to znaczy, by zajęła to miejsce, jakie jej przystoi: poniżej Tego, któremu powinna się poddać, a powyżej tego, nad czym powinna panować; powyżej ciała, a poniżej Boga.

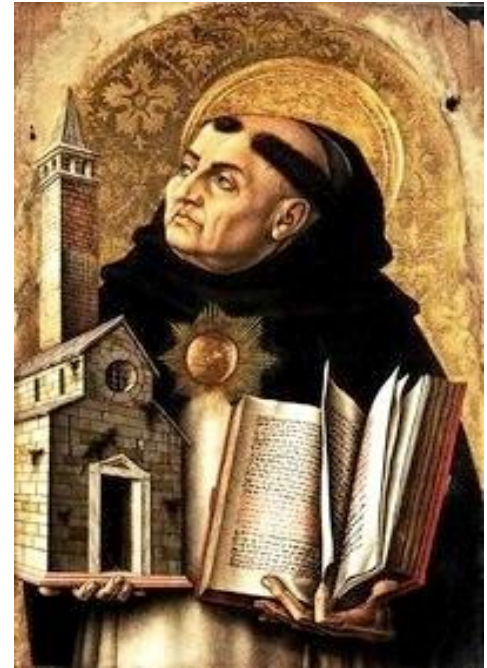
*Życie filozofa jest więc
zaledwie radą udzieloną
nieszczęśliwemu, żeby nie
był jeszcze bardziej
nieszczęśliwy...*

Ujęcie św. Tomasza z Akwinu

Możliwość osiągnięcia szczęścia na Ziemi przez człowieka

- Nie jest to szczęście pełne, ponieważ istnienie bólu oraz cierpienia wpływa negatywnie na nasze przeżywanie radości i spełnienia. Nie jesteśmy w stanie uniknąć zła oraz sytuacji od nas niezależnych. Utracalność dobra i obawy z tego wynikające nie pozwalają nam odczuwać pełni szczęśliwości.

Szczęście jako cel ostateczny człowieka

- *ludzie zawsze działają zgodnie z uprzednio wyznaczonym celem, człowiek nie może dążyć do wielu celów ostatecznych*
- *szczęście to nagromadzenie wszystkich dóbr*
- *szczęście nie jest czynnością zmysłową, ale czynnością intelektu, ponieważ jest on najdoskonalszą władzą człowieka*

Wieczne przebywanie z Bogiem jest najwyższą formą szczęśliwości, ponieważ nieskończony i niezmienny Bóg jest wypełnieniem wszystkich pragnień człowieka.

